

Frumusețea creștinismului derivă uneori și din intensitatea paradoxurilor cu care operează. Sărbătoarea de astăzi, închinată Sfinților Petru și Pavel reprezintă cel mai bun exemplu că "logica" divină este diferită de judecata umană și că "iubirea lui Dumnezeu față de cel mai mare păcătos este mai mare decât iubirea celui mai mare sfânt față de Dumnezeu." (Pr. Arsenie Boca)

Primul s-a lepădat de Hristos de trei ori. Deși fusese martor la toate minunile Sale, îi jurase credință, ba chiar scosese sabia pentru El, Petru își abandonează Învățătorul imediat cum simte că situația nu i-ar fi tocmai favorabilă.

Conform unei tradiții, Petru l-ar fi văzut ultima dată pe Iisus, în momentul în care voia să fugă din Roma, într-o nouă încercare de a se salva. Față în față cu Cel Căruia îi făgăduise fidelitate Petru îi pune lui Hristos celebra întrebare: "Quo vadis, Domine?" ("Unde mergi, Doamne?"), primind răspunsul: "Vado Romam venio iterum crucifigi" ("Am venit la Roma, pentru a mă crucifica din nou"). Rușinat, Petru se întoarce la Roma, primind martiriul, prin crucificare, cu capul în jos, devenind "deținătorul cheilor raiului".

Cel de-al doilea, Sf Pavel a fost inițial, unul dintre cei mai mari persecutori ai creștinilor. Datoria sa era să-i identifice, să-i judece și să-i execute, pe cei care propovăduiau creștinismul, Sf. Ștefan, fiind primul care i-a căzut victimă.

Pregătindu-se pentru o nouă prigoana, Pavel traiește pe drumul spre Damasc, celebrul episod al orbirii, moment ce-i produce aproape instantaneu convertirea, în urma blândului reproș: „Saule, Saule, de ce mă prigonești?” (Fap 9,3-9). De atunci Pavel nu s-a mai îndoit niciodată, până la moartea prin decapitare, devenind din cel mai înfocat asupritor, "apostolul neamurilor", cel mai neobosit propovăduitor al Evangheliei.

Amândoi, atât Sf Petru cât și Sf Pavel au murit în aceeași zi, 29 iunie, confirmând că "Fiecare sfânt are un trecut și fiecare păcătos are un viitor." (Oscar Wilde).

George Grigoriu